

Stop time

PRÓZA - LXII. évfolyam, 40. szám, 2018. október 5.

(*Parafernáliák*) Hosszú, szürke fal mellett megyünk utána a sötétben. Villamossínek: *A Streetcar Named Desire*. Honnan hová? Talán valami előadásról beszél, hülye szavakat használ, hogy parafernáliák, nem lehet érteni. Szedjük a lábunkat, nehogy elkéssünk. Fontos-e, hogy honnan? A fal mögött raktárépületek, mögöttük a nagy folyó. Fullasztó még mindig a hőség, de nemcsak ezért fulladozom, hanem a nátha miatt is, a kétnapos buszozás közben fázhattam meg, az egymást váltó, egyre feketébb sofőrök tökig húzták a légkondit, harmadnap reggel, amikor kinyílt a buszajtó, a forróság súlyos függönyként csapódott a dermedt képembe. Ő rövid gatyában várt minket az állomáson egy pálmafa alatt, szia-szia, mintha nem teltek volna el évek, mintha nem a világ másik végéről repültünk és buszoztunk volna el ide hozzá.

Parafernáliák.

Bosszantani akar? A fal mögött – és valahogy a fejünk fölött is – a nagy folyó, nem látni, de tudjuk, hogy ott van. Meg még annyit, hogy Tipitina lesz a hely neve. Fölöttünk folyik, zúg a folyó, úgy fáj a szívem. Hogy. A torkom fáj, folyik a taknyom, felébredek és elalszom, vokál zeng, fúvósok fújnak, dob dübörög, festett arcok grimaszolnak, nem értem. Vágyvillamos, Tipitina. *Where are you from*, kérdezi majd unottan másnap vagy harmadnap egy görög. *Hungary? Is that the name of a country?*